

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ - ΓΛΥΠΤΙΚΗ

5-22 ΟΚΤΩΒΡΗ 1977

ΠΟΛΥΠΛΑΝΟ

αιθουσα τεχνης

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ 20 ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ. 3629822

Γεννήθηκε στη Σκύρο τό 1946

Τελείωσε τήν Α.Σ.Κ.Τ. έργαστήρι Γλυπτικής του Γιάννη Παππά τό 1969
Γυψοτεχνία καί Χαλκοχυτική Κερλής

Άτομικές

1970 - Στήν αίθουσα Τέχνης Κ.Τ.Ε.

1972 - Στήν γκαλερί «Νέες μορφές»

1973 - Στο Καλλιτεχνικό Πνευματικό Κέντρο «Ώρα» αίθουσα
κινηματογράφου Στούντιο.

1977 - Στή Σκύρο στο ξενοδοχείο «Ξενία»

Έκθέσεις

Στίς Πανελληνίους Ζαππείου 1967, 1969, 1971, 1975

1967 - Στήν Έλληνοαμερικανική Ένωση, ομαδική

1967 - Στή Στέγη Γραμμάτων καί Τεχνών, ομαδική έκθεση νέων.

1969 - Έκθεση σπουδαστών στήν Α.Σ.Κ.Τ.

1970 - Στήν Έλληνοαμερικανική Ένωση, (Έκθεση Εύβοέων
Καλλιτεχνών Ε.Ε.Σ.)

1973 - Στήν Γκαλερί «Άθηνών» Χίλτον, ομαδική νέων.

1974 - «Νέες μορφές», ομαδική

1976 - Στήν αίθουσα τέχνης του Πνευματικού Κέντρου Δήμου Άθηναίων
(Έκθεση Εύβοέων Καλλιτεχνών Ε.Ε.Σ.)

1976 - Στίς έκδηλώσεις τής Ούνέσκο

1977 - Έκθεση του ίδρύματος «ΕΡ. ΜΙΤΣΕΤΙ» Ιταλίας, μεταξύ 20
Έλλήνων καί 20 Ιταλών Καλλιτεχνών.

1977 - Στήν 1η Διεθνή Έκθεση «Νέα Γλυπτική 1977» στο Σκειρώνιο.

Κριτικές: Έφης Άνδρεάδη, Έλένης Βακαλό.

Έργα: Βρίσκονται στήν Έθνική Τράπεζα, Γερμανική Πρεσβεία καί σέ
Άδιωτικές συλλογές.

Ἡ τωρινή μορφή τῶν γλυπτικῶν ἔργων, ὅπως ἄλλωστε καί τῶν ζωγραφικῶν, εἶναι τό ἀποτέλεσμα μιᾶς ἐξακολουθητικῆς ἀναζήτησης, πού, ἀρχίζει ἀπό τό κλασικό καί ἀφελές γιά νά φτάση στό ἀφηρημένο. Στό μεταξύ δοκιμάστηκαν καί ἔργα σέ σύρμα πού σημάδεψαν τήν κατοπινή τεχνική τῆς γλυπτικῆς παραγωγῆς. Οἱ γραμμές, ὀριζόντιες ἢ κάθετες πού παρουσιάζονται σχεδόν σταθερά σέ κάθε ἔργο, ἔχουν αὐτή τήν τεχνική προέλευση. Ὅμως καταλήγουν νά γίνωνται τό σύμβολο μιᾶς διαλεκτικῆς ροῆς αἰσθημάτων κ.λ.π. ἀνάμεσα στίς εἰκονιζόμενες μορφές ἢ πράγματα πού ἀνακλῶνται ἀμοιβαῖα.

Ἡ κοινωνικοποίηση τῆς τέχνης, πού ξεκίνησε ἀπό ἀτομικές ψυχολογικές προϋποθέσεις, μέ κατακτᾷ ὅλο καί περισσότερο. Ὅρισμένοι πίνακες, πού θά μπορούσε νά τούς πάρη κανεῖς σάν ἀπλή ἀπεικόνιση ἐρειπίων, ἐρμηνεύουν τήν ἀγωνία γιά τούς καρπούς μιᾶς καταναλωτικῆς κοινωνίας, πού στή θέση τῆς καλοδουλεμένης ἢ διαλεγμένης φυσικῆς πέτρας, σωριάζει ἄψυχα ὁμοιόμορφα βιομηχανικά τοῦβλα, ἐνώ ὑποκριτές ἢ ἐλαφρόμυαλοι γράφουν ἀσταμάτητα καί ἀνώφελα (αὐτή τήν ἔννοια ἔχουν τά δυσκολονόητα γιά τό θεατή συνήθως σχισμένα χαρτιά μέ σήματα — δῆθεν γραφές διαμαρτυρίας) γιά τήν καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος. Ἔτσι προσπαθοῦν νά καλᾶρουν τήν κοινή συνείδηση πώς πάμε πρός τήν καταστροφή, ἐνώ ἐγώ συνειδητά θγάζω μέ τό πινέλο μου κραυγή ἀγωνίας. [Ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων, στήν περίπτωση πού θά ἤθελε κανεῖς νά βρῆ κάποια ἐνότητα στό ἔργο, εἶναι τό σύμβολο τῆς γραφτῆς φλυαρίας, τήν ὁποία ὅσοι ἔχουν συμφέρον τή ρίχνουν ἐκεῖ πού νομίζουν πώς τῆς ἀξίζει].

